

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3768/2018
20.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мишо Добривојевић, адвокат из ..., против тужене "ББ" а.д., ..., чији је пуномоћник Рајна Андрић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4427/17 од 29.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужиоца АА из ... и тужене "ББ" а.д., ..., изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4427/17 од 29.11.2017. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца АА из ... и тужене "ББ" а.д., ..., изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4427/17 од 29.11.2017. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца АА из ... и тужене "ББ" а.д., ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4181/15 од 20.03.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је одредба члана 3. одељак "камата", уговора о стамбеном кредиту бр. ... од 27.12.2017. године, закљученог између парничних странака која гласи: "Банка задржава право измене уговорене каматне стопе у зависности од промене основне каматне стопе банке и пословне политике банке" ништава одредба уговора, као и да је ништав део одредбе члана 3. одељак "камата" у делу којим је одређено да се висина каматне стопе, као и начин обрачунавања и наплате, аутоматски усклађује са изменама аката пословне политике банке, а одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је одредба члана 3. одељак "камата", истог уговора закљученог између парничних странака, апсолутно ништава одредба уговора у погледу сагласности корисника да својим потписом на том уговору изричито и безусловно прихвата да се висина каматне стопе, као и начин обрачунавања и наплате, аутоматски усклађује изменама законских прописа, без обавезе уговорних страна да закључују посебан анекс тог

уговора, с тим да је банка дужна да, пре почетка примене промењене каматне стопе, о томе писмено обавести корисника кредита, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му по основу неоснованог обogaћења услед једностране промене каматних стопа исплати износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му на име неоснованог обogaћења у виду разлике у курсу исплати износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му на име неосновано наплаћене обраде кредита исплати износ од 2.140,47 CHF, са законском затезном каматом која се плаћа на валуту "швајцарски франак" почев од 08.01.2008. године па до исплате. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 166.700,00 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 49.429,38 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4427/17 од 29.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 4181/15 од 20.03.2017. године, у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и у делу става шестог изреке, којим је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 49.429,38 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке горе наведене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој на досуђене трошкове парничног поступка у износу од 49.429,38 динара, плати и законску затезну камату почев од 20.03.2017. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, обе парничне странке су изјавиле благовремене ревизије и то: тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права; тужена због погрешне примене материјалног права, тако што су предложили да се о њиховим ревизијама одлучује као посебно дозвољеним, применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

У смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови прописани цитираном одредбом Закона, пошто не постоји потреба разматрања

правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова, у том смислу, одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени Закона о облигационим односима, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. У ревизијама се указује на другачије одлуке међутим, то нужно не указује на другачији правни став пошто правилна примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања па се не ради о различитом поступању судова у истој правној ствари. Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита који је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године. Такође, побијана пресуда одговара налажењу Врховног касационог суда да је ништава одредба уговора којом банка одобрава кредит у висини динарске противвредности стране валуте по куповном курсу банке на дан коришћења кредита, а корисник кредита се обавезује да отплату кредита врши по продајном курсу банке на дан плаћања. Том одредбом уговора није установљен паритет стране валуте са кредитном обавезом тужиоца. Висина кредитних средстава која је банка пласирала није сразмерна висини доспелих рата за плаћање од стране тужиоца, као корисника кредита. Тиме је нарушено једно од основних начела Закона о облигационим односима, начело једнаке вредности давања (члан 15.) Зато и у случају да је дозвољено одлучивање о ревизијама парничних странака, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, не би била донета другачија одлука.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама парничних странака, применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, па је одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија тужиоца и тужене, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу суду дана 28.09.2015. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 1.583.504,96 динара. Исту вредност предмета спора је тужилац навео и у поднеску од 02.11.2016. године, којим је "прецизирао" тужбени захтев.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у ком вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења и преиначења тужбе (13.209,08 евра), Врховни касациони суд је нашао да ревизије парничних странака нису дозвољене.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Одлука о захтевима за накнаду трошкова по ревизији, садржана у ставу трећем изреке овог решења, донета је применом одредбе члана 153. став 1. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да ревиденти нису успели у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић